

verbleekende kleuren en het verdwijnende licht van den scheidenden dag of door het nog latere avonduur geïnspireerd. In het van Isaac Israëls tentoongestelde herkent men den op kleur verliefde, vol gretige aandacht voor het momentane en bewegelijke en voor het bloeiend, fel-lichtend effect, vol fijne onderscheiding óók voor contrast en toonverschil en daarmee duidend vorm en ruimte tevens. De enkele werken van Hart Nibbrig demonstreeren volkomen diens groot talent. Haverman's „Knapenportret” is een der hoogtepunten van zijn kunnen. Het gevoelige moederportret van Lizzy Ansingh en haar beide even geestvolle, als charmant geschilderde poppenstukken geven een vrij volledig beeld van haar spiritueel en koloristisch kunstenaarschap. Voorts zijn Voerman, Van der Valk, Toorop op juiste en waardige wijze gerepresenteerd; mocht men ook van laatstgenoemde iets meer hebben gewenscht, men treft toch enkele zijner uitingswijzen uit diverse jaren aan. De groep Van Looy's uit vroeger tijd is belangrijk en vol bekoring. Ten zeerste mist men echter eenig specimen van zijn later, luministisch figuurwerk. De eveneens wat te beperkte Breitner-inzending vertegenwoordigt toch nog voldoende den machtigen verheerlijker der fysionomie van Amsterdam, den weidschen verruimer van het Haagsche impressionisme, ook op het gebied der figuurschildering. In deze zaal mochten onze twee grootste architecten, die aan de Academie studeerden, niet ontbreken; van Berlage vindt men enkele zijner schilderkundig zoo waardevolle reisschetsen, van de Bazel eenige karakteristieke houtsneden. — Een tentoonstelling van beteekenis, die der Academie en haren leider hooge eer aandoet.

H. F. W. JELTES.

